

เจ้าที่ประสบการณ์ในบ้านเปลี่ยว

นำเสนอเมื่อ : 9 พ.ค. 2552

เจ้าที่

"ป๊อบ" เล่าประสบการณ์ชนหัวลูกในบ้านเปลี่ยว

ป้าแวนเป็นเพื่อนแม่ของผม ไม่ใช่ญาติก็เหมือนญาติครับ เพราะรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กเล็กๆ จนถึงตอนนี้อายุแปดสิบแล้วทั้งคู่...เมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง ผมไปกินข้าวบานแมตตอนเย็น พบว่าแม่กำลังวิตกกังวล สาเหตุคือแม่โทรไปหาป้าแวนนับสิบครั้งแล้วแต่ไม่มีใครรับสายเลย

"ป๊อบขับรถพาแม่ไปบ้านป้าแวนหน่อยสิลูก แม่อยากเห็นกับตาว่าป้าแวนสบายดีหรือเป็นอะไรไปรีเปล่า?"

เราขึ้นรถไปกับหมาขี้ของผมนั่งตัวหนึ่งชื่อบียอนเซ่ มันน่ารัก ขี้ฉ้อ และหอนเพราะมาก ผมเกล้าจุกให้มันทำให้เห็นตากลมโตที่ฉวยแววสอดสรุดเห็นอยู่ตลอดเวลา...บ้านป้าแวนอยู่ไม่ไกลนัก แต่กว่าจะไปถึงก็มีตสนิทแล้วผมจอดรถที่หน้าประตูรั้วก่อนจะลงไปกดออก ต้องยืนรอนานมากจนอึดอัด เลยใช้เวลาหันมองไปรอบๆ

บ้านใหญ่โตในเนื้อที่กว้างขวาง เมื่อก่อนเคยสว่างไสว สวยงามน่าอัศจรรย์ แต่ตอนนี้มันมืดตึ๊ดตื๋อ แถมวังเวงหงอยเหงาพิลึก!

เมื่อก่อนบ้านนี้มีคนอยู่เยอะแยะ ไหนจะลูกๆ ทั้งสามคนของป้าแวนและบริวารอีกมากมาย ทั้งคนใช้ คนสวน คนรดและแมบ้านที่ผมนำใจมาแคว้นดำและดู แต่ทำงานเก่งเป็นเลิศ บ้านไม่เคยเหงาเลยครับ แถมยังจัดงานวันเกิดเจ้าของบ้านกันทุกปี งานปีไหนก็ต่างหาก จับฉลากกันครึกครื้น เสียงหัวเราะเฮฮาอย่างจำได้...

ทว่าเมื่อเวลาล่วงผ่านไป ลูกๆ ของป้าแวนโตเป็นหนุ่มเป็นสาว ต่างแต่งงานแล้ว แยกย้ายกันไปอยู่กับลูกเมียของตัวเอง ทั้งให้พ่อกับแม่-คือป้าแวนกับลุงหมอยุ้ยบ้านที่ใหญ่โตเว้งว้าง กับลูกสาวคนเล็กที่ยังโสดสนิท ส่วนขาทาสบริวารกับคนแมบ้านก็ล้มหายตายจากไปกับกาลเวลา คฤหาสน์หลังนี้ก็เหลืออยู่แค่สี่คนคือลุง ป้า ลูกสาว และคนใช้อีกหนึ่ง

อ้อ! มีหมาอีกสามตัวครับ สีส้ม สีขาว สีน้ำตาล เป็นหมาไทยธรรมดา ตัวไม่โตแต่เห่าเก่งเป็นบ้า...มันกำลังตั้งหน้าตั้งตาเห่าผมเสียงขรมอยู่ในใจ!

เสียงเห่าระงมแบบนั้นสติบ ทำให้หญิงสองคนโผล่มาจากความมืด อ้าว? ก้อย-ลูกสาวคนเล็กของป้าแวนนั่นเอง เดินมาที่ประตูกับสาวใช้วัยรุ่น พอเห็นหน้าว่าเป็นผมก็ตอกตีใจเพราะไม่ได้เจอกันช้านาน เธอเปิดประตูให้ผมเลี้ยวรถเข้าไป บอกเราว่าป้าแวนเพิ่งออกจากโรงพยาบาลเพราะหกล้ม ขัดยอกไปทั้งตัว และมีอาการความดันเลือดสูง ตอนนี้อยู่ในห้องชนบนสวนลุงหมอยุ้ยไม่สบาย ลมเหมือนกัน สะโพกราว ต้องนอนอยู่ห้องรับแขกชั้นล่าง

แถมผมลงจากรถ ให้ก้อยพาเดินประคองขึ้นไปบนตึก ผมเองของนั่งอยู่ในรถกับบียอนเซ่ที่เสียขวัญเพราะเสียงเห่าของนินจาตุ๊กตักและโมโล

นั่นเป็นช่วงเวลาราวสิบห้าปีที่ ผมถูกทิ้งให้นั่งอยู่ลำพังกับพวกหมาทั้งหลาย...รอบกายนั้นมองไปทางไหนก็มีตไปหมด มีแต่แสงไฟหลอดประหยัดที่ชายคาหน้าครัวแทนที่สองมา...

ทันใดนั้นผมเห็นชายคนหนึ่ง ไม่หนุ่มไม่แก่ รูปร่างสันทัด ใส่เสื้อคอกลมและกางเกงขาสั้นสีขาว ดูโดดเด่นอยู่ในความสลัว เดินมือไพล่หลังมาที่รถ แล้วก้มมองผานหน้าตาข้างตัวผมเข้ามา เลนเอาผมผงะแลวมองไปหนานหนาง...เป็นคนจีนหน้าตาใจดี เขามองแล้วก็ยัดตัวขึ้น หันหลังเดินกลับไปทางหลังบ้าน

ผมนั่งง...ใครหว่า? เท่าที่รู้บ้านนี้มีแค่สี่คนเท่านั้นนี่!

กำลังนี่อยู่ดีๆ ก็เห็นผู้หญิงนั่งใจกระเบนสีทึบ มีผัดดอกขาวๆ คาดอก ตัดผมทรงดอกกระพุ่ม ไม่สาว ไม่แก่ กระเตงเด็กผมจุกไว้กับเธอ...เธอเดินมาหยุดมองทางจากรถผมไปราวสามเมตร แล้วยิ้มให้อย่างเป็นมิตรก่อนเดินจากไป

คราวนี้ผมชนลูก...ใครละที่ตั้งตัวราวกับหลุดมาจากละครย้อนยุค? ผมว่าไม่ใช่คนแะเข้าบียอนเซ่ของผมนั่งเรียบร้อย...ดูเหมือนมันจะตาโตกว่าเดิมตงพะเรอ!

อึดใจต่อมา ก้อยก็ประคองแม่ผมกลับมาขึ้นรถ เราถามสารทุกข์สุกดิบกันใหญ่ ผมขยับปากจะถามถึงบุคคลลับที่ผมเห็นแต่เกรงวากอยจะกลัวเลยไม่ถาม...แล้วก็รำลាក់กัน โดยสัญญาว่าจะมาเยี่ยมอีกบ่อยๆ

พอขับรถออกมาผมก็เล่าให้แม่ฟัง...แม่อยากโทร.ถามป้าแวนแต่แอบอุว่าตั้งแต่ไม่สบายทั้งลุงทั้งป้านี้ได้ยกหูโทรศัพท์ออกเพื่อไม่ให้รบกวนป้าแวนบอกจะโทร.หาแม่เอง...และพอป้าแวนโทร.เข้ามา แม่ก็อดไม่ได้ที่จะถามถึงคนที่ผมเห็น

ป้าแวนหัวเราะแล้วบอกว่าไม่ใช่คนหรอก เป็นเจ้าหน้าที่นะ! มีคนเห็นกันหลายคนแล้ว ป้าแวนไม่กลัว ออกจะอุ่นใจด้วยซ้ำ

ผมสบายใจเมื่อทราบอย่างนั้น และทำบุญใส่บาตรให้ ใจก็คิดว่าเห็นมัยละ ว่าวิญญาณนะมีจริง ไม่ว่าเราจะทำอะไรอย่าลืมหาผีเห็น เทวดาเห็น...แต่ก็อดชนหัวลูกไม่ได้ครับ